

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΑΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΙΨΙΑΙ.

Τόμος Γ΄.
ΑΡΙΘΜ. 19 (67).

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκαστου έτους, έξάρηνος μόνον και πρόκληρητά: Πενταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Γ΄.

τῆ 1/13. Οκτωβρίου 1887.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΡΟΚΛΗΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ.

Ἐγεννήθη τῆ 29. Μαρτίου τοῦ 1821 ἐν τῇ κωμοπόλει Δελβινάκιω τῆς εὐάνδρου Ἡπαίρου ἐκ πατρὸς Χρήστου, μητρος δὲ Ἀλεξάνδρας. Καὶ τὰ μὲν στοιχειώδη γράμματα ἐδιδάχθη ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἐλθὼν δὲ κατόπιν σὺν τῷ πατρὶ εἰς Κόζικον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐξηκολούθησε διδασκόμενος ὑπὸ τε τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Ν. Νικολέου. Ἀκολούθως ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς εὐρύτεραν παιδευσιν, ἐνεγράφη δ' ἐν τῇ μεγαλωνύμῳ τοῦ Γένους Σχολῆ, ἐν Κουροῦ-Τσεσμέ (Ἐνηοκρήνη) ἐτι οὔση. Μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διακούσας τῶν ἐν αὐτῇ μαθημάτων ἔλαβε, σχολαρχοῦντος τοῦ ἀοιδίμου Σαμουήλ τοῦ Κυπρίου, τὰ μάλιστα ἀγαπήσαντος τὸν εὐφύεστατον μαθητήν, σὺν τῷ πτυχίῳ καὶ τῷ ἐπώνυμον τοῦ Ἡροκλέου, κατὰ τὸ κρατοῦν τότε ὄραϊον τῆς Σχολῆς ἐκείνης ἐθίμων. Ἐὐθὺς μετὰ τὴν γυμνασιακὴν ἀποφοίτησιν νεαρῶτάτος ἀνέλαβεν ὁ Βασιάδης τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι κατὰ τὸν Βόσπορον σχολῆς, μετὰ μικρὸν ὄμως παρήτησε τὴν θέσιν ἐκείνην, προτιθέμενος κατὰ πρόκλησιν τῆς Ἐφορείας τῆς Μεγ. τοῦ Γέν. Σχολῆς νὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας καὶ βραδύτερον εἰς

Γερμανίαν πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐν τῇ φιλολογίᾳ μόρφωσιν Ἀπελθὼν πρὸς τοῦτο εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1843, μετεκλήθη μετὰ μικρὸν ἐκεῖθεν ἕνεκα τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀμα δὲ τῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν καθόδῳ διωρίσθη Καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἐν τῇ ἐπαιδευθῆ σχολῆ. Διδάσκων αὐτόθι μέχρι τοῦ 1847 παρεσκευάζε συγχρόνως καὶ τὴν λαμπρὰν δημοσθενικὴν ἔκδοσίν του, πάντοτε διανοούμενος νὰ μεταβῆ ποτε εἰς Εὐρώπην.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΡΟΚΛΗΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ.

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Λόγιος.

Συντελεσθείσης τῆς γνωστῆς τοῦ Δημοσθένους ἔκδοσεως, ὁ πρῶτος, καὶ μόνος ἀτυχῶς, τόμος αὐτῆς ἐφάνη κατὰ τὸ 1848 δαπάναις τοῦ φιλομούσου κυρίου Σωτηρίου Καλλιᾶδου, περιέχων τὸν πρῶτον κατὰ Φιλίππου καὶ τοὺς τρεῖς Ὀλυθιακοὺς, οἱ δὲ ἄλλοι δύο τόμοι, οἵτινες προδιετέθησαν χάριν τῶν τσεσάρων γνησίων Φιλιππικῶν καὶ τοῦ περὶ στεφάνου, κατεστράφησαν μετὰ καὶ ἄλλων φιλολογικῶν τοῦ ἀνδρὸς ἔργων διὰ πυρκαϊᾶς ἐν Παρισίοις τῷ 1849. Ἡ ἔκδοσις τοῦ πρώτου ἐκείνου τῶν δημοσθενικῶν λόγων τόμου, πρὸ τσεσαρακονταετίας γενομένη, ὑπὸ πάντων ἐπηνέθη, παρασχοῦσα δὲ λαμπρὸν δείγμα τῆς φιλολογικῆς δεινότητος τοῦ

νήθησαν 46,400 παιδιά, και μεταξύ τούτων — πράγμα δεινότατον — 6,300 νόθα. Ἀπέθανον δὲ ἐν ὄλῳ 34,710. Ἡ προζέλευσις νέων κατοίκων, ἐγκαταστάτων ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ, ἀνήλθεν εἰς 159,400 κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἢ δὲ ἀπέλευσις παλαιῶν, ἀλλαχοῦ μετακινήσαντων, εἰς 102,000, ὥστε ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ συνεποσώθη ἐν ὄλῳ εἰς 49 περίπου χιλιάδας ἀνθρώπων.

Ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν ν' ἀνατρέξωμεν ἓνα καὶ μόνον αἰῶνα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ συγκρίνωμεν τοὺς παρατεθειμένους ἀριθμοὺς πρὸς τοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἢ διαφορά ἐστὶ ὄντως ἐκπληκτικῇ. Κατὰ τὸ ἔτος 1784 — πρὸ ἑκατὸν ἀκριβῶς ἐτῶν — ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου εἶχεν 145,000 κατοίκους, εἰς 6500 οἰκίας κατοικοῦντας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο γεννηθέντων δὲν ὑπερέβη τοὺς 4686, ἀλλ' οἱ ἀποθάνοντες δὲν ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν 4904. Ἡ Βιέννη εἶχε τότε 210,000 κατοίκους ἐν 5376 οἰκίαις, οἱ δὲ Παρίσιοι 600,000 ἐν 50,000 οἰκίαις. Σήμερον ἢ μὲν Βιέννη ἔχει 1,104,000 κατοίκους, οἱ δὲ Παρίσιοι 2,269,000.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ αὔξει τοῦ πληθυσμοῦ ὑπερηύξησαν καὶ αἱ οἰκοδομαί, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1885 ἐκτίσθησαν 5650 νέαι οἰκίαι, ἐξ ὧν αἱ ἐπτακόσαι μόνον βλέπουσι εἰς ὁδοὺς, πᾶσαι δ' αἱ λοιπαὶ ἀποτελοῦσι τὸ ἐπίσθιον λεγόμενον διαμέρισμα ἄλλων οἰκοδομῶν, χωριζομένων ἀπὸ τούτων δι' ὑπαίθρου, εὐρυχώρου καὶ ἐνίοτε πεφυτευμένης αὐλῆς. Ἡμεῖς οἱ Ἀνατολίται δὲν ἔχομεν ἰδέαν τῆς τοιαύτης τοῦ χώρου οικονομίας, οὐχὶ ἀξιοζήλου ἄλλως τε. Τὸ Βερολῖνον εἶχε 20,000 ἐκτισμένα οἰκοπέδα ἀξίας 5 δισεκατομμυρίων φράγκων, πᾶσαι δὲ αἱ πρὸς ταῦτα ἀντιστοιχοῦσαι κατοικίαι ἀπέφερον ἐτήσιον ἐνοίκιον 188 ἑκατομ. μαρκῶν. Ἐκ τούτων 7300 ἔμενον κενά, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐγάθησαν ἐνοίκια 3,743,000 μαρκῶν. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Βιέννην, ἔχουσαν 6300 κενὰς κατοικίας, ἤτοι 1,57 τοῖς %, τὸ Βερολῖνον ἐπιβαρύνεται μὲ 2 1/7 τοῖς %. Ὅπόσον ὁμως ἐπετάθη ἡ οἰκοδομικὴ ἐν Βερολίνῳ μανία, ἀν καὶ τόσαι κατοικίαι μένουσι ἀχρησιμοποίητοι, ἀποδεικνύει τὸ γεγονός, ὅτι ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας ἤξησαν αὐταὶ κατὰ 20 τοῖς %, πασῶν ὁμοῦ συμποσομένων εἰς 47,000. Λυπηρότατον εἶνε ὁμως ὅτι πολλὰ χιλιάδες ἀνθρώπων κατοικοῦσιν ἀκόμη εἰς πέμπτα κατώματα, 42 ὄλαι χιλιάδες εἰς τὰ ὑπερῶα ὑπὸ ὕγρὰν στέγην καὶ 110,000 εἰς ὑπόγεια. Πόση ἀθλιότης, καὶ ταλαιπωρία, καὶ δυστυχία καὶ μέριμνα κρύπτεται ἀρὰ γε ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου; Φρίττει κανεὶς τῇ ἀληθείᾳ μανθάνων, ὅτι 10 χιλ. δωμάτια μεταξύ τῶν 25 χιλ. ὑπογείων ἐκείνων κατοικιῶν δὲν θερμαίνονται, διατηρῶνται δ' ἐν αὐτοῖς ψυχά, ἐκ τοῦ ἐλέους τῶν φιλανθρώπων ἀποζῶσαι καὶ περιθαλάπμεναι.

Ὁ καλλωπισμὸς τῶν μεγαλοπόλεων ἀπαιτεῖ μεγίστας δαπάνας. Ἡ στρωσις τῶν ἐντὸς τοῦ Βερολίνου ὁδῶν ἐκτείνεται εἰς 48 γερμανικὰ μίλια, πρὸς καθαρισμόν δ' αὐτῶν ἐργάζονται ἑξακόσιοι καθ' ἑκάστην ὁδοκαθαρισταί· 117,000 μαρκῶν ἐστοίχισε μόνῃ ἢ ἑκτακτος ἐργασία τῆς ἀποθέσεως τῆς χιόνος· πρὸς κατάβρεξιν τῶν ὁδῶν ἐδαπανήθησαν 150,000, ἢ δὲ συντήρησις τῶν πεφυτευμένων ἐν τῇ πόλει πλατειῶν ἀπήτησε δαπάνην 265,000 μαρκῶν. Πολλῶ πλείονα ἐδαπανήθησαν πρὸς φωτισμόν τῆς πόλεως, ἤτοι 1,702,000 μάρκ., μόνῃ δὲ ἡ διατήρησις καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν φανῶν ἐστοίχισε 212,000 μάρκ. Λόγου δὲ γενομένου περὶ φωτός, ἀς προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸ πυροσβεστικὸν τοῦ Βερολίνου σῶμα ἐσβυσε κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο 1920 πυρκαϊάς, κατὰ μέσον δ' ὄρον ὑπελογίσθη, ὅτι οἱ πυροσβέσται ἐφθασαν πάντοτε οὐχὶ βραδύτερον ἢ μετὰ παρέλευσιν ἐννέα μόνον τῆς ὥρας λεπτῶν

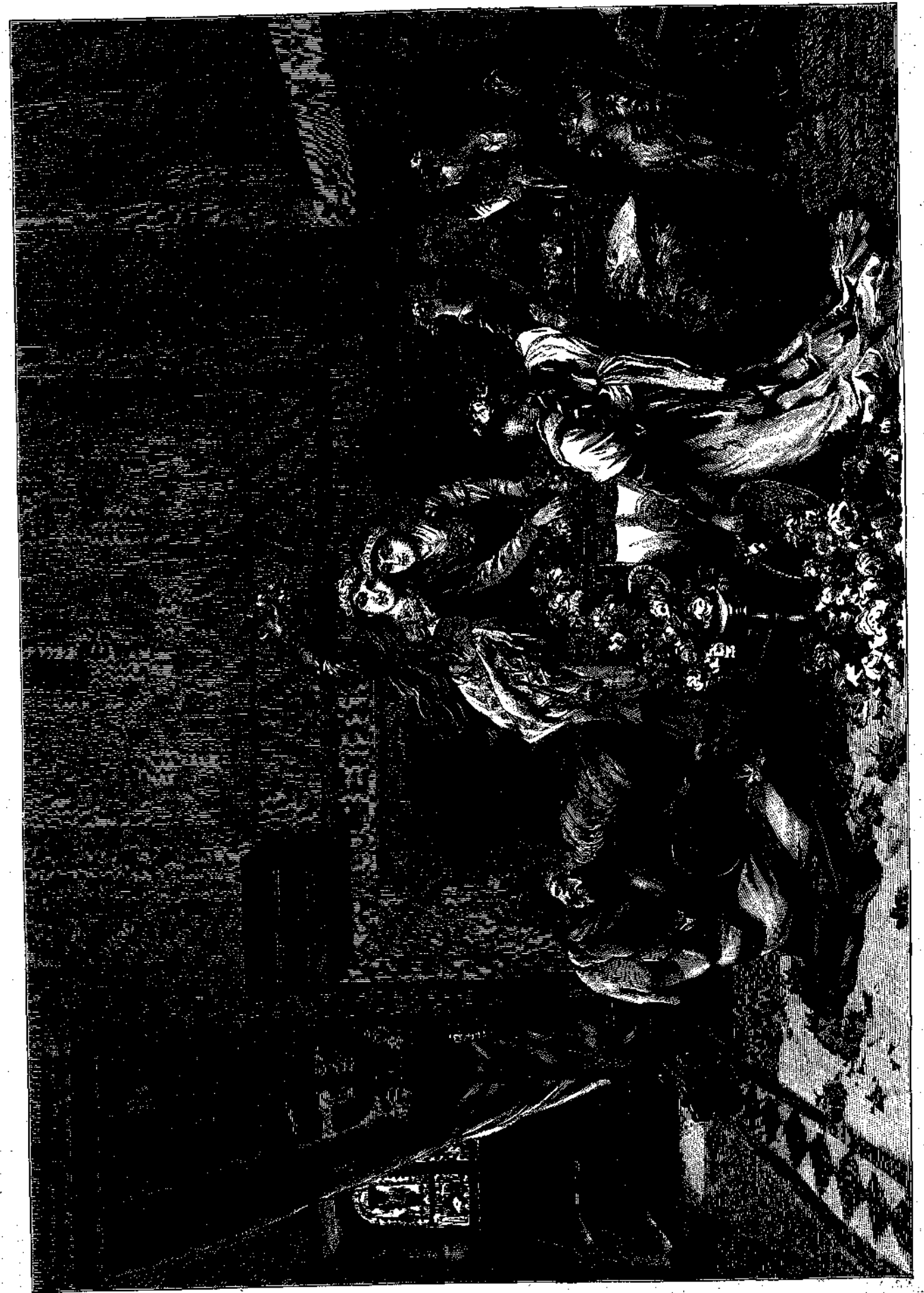
ἀφ' ἧς ἠγγέλθη αὐτοῖς διὰ τοῦ τηλεφώνου ἢ ἐκρηγῆς τοῦ καταστρεπτικοῦ στοιχείου. Αἱ δαπάναι πρὸς συντήρησιν τοῦ τελειοτάτου τούτου πυροσβεστικοῦ συστήματος ἀνήλθον εἰς 1,385,000 μαρκῶν.

Ἦθελεν ἐπιλήφει ἡμᾶς καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος, διηγουμένους λεπτομερῶς τὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τοῦ Βερολίνου. Καταστηματαρχαὶ ὑπάρχουσι ἐν Βερολίνῳ ὑπὲρ τὰς 140,000, ἢ δὲ ἀξία τῶν ἐκ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσῃς μόνῃς εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐξαχθέντων ἐμπορευμάτων ἀνήλθε κατὰ τὸ 1885 εἰς 26 ἑκατομ. μάρκ. Αἱ συναλλαγὴ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Τραπεζῆς συνεποσώθησαν εἰς 23 δισεκατομμύρια μαρκῶν. Εἰς βιομηχανικὰ καὶ ἄλλα καταστήματα ἐργάσθησαν 112,000 ἐργάται καὶ ἐργάτιδες. Πρὸ ἑκατὸν ἀκριβῶς ἐτῶν 11 μόνον χιλιάδ. ὑπῆρχον ἐκ τούτων ἐν Βερολίνῳ.

Ἐκπληκτικὴν φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐπίτασιν ἔλαβεν ἡ συγκοινωνία. Μόλις δέκα καὶ ἕξ συνεπληρώθησαν ἔτη, ἀφ' ἧς ἤρξατο λειτουργῶν ὁ ἵπποσιδηρόδρομος, καὶ σήμερον 180,000 ἀνθρωποὶ χρησιμοποιοῦσι καθ' ἑκάστην τὰς κομψὰς ἀμάξας του, καὶ ἡ ἔταιρία εἰσπράττει 22 χιλ. μάρκας. Πέρσι δὲ καθ' ὅλον τὸ ἔτος 8,711,000 μαρκ., ἐξ οὗ ποσοῦ τὸ ἡμισυ ἦν καθαρὸν κέρδος. Ὁ ἐντὸς τῆς πόλεως σιδηρόδρομος διέβησεν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπὲρ τὰ 12 1/2 ἑκατομμύρ. ἀνθρώπων.

Μικρὰν παρέχουσι ἰδέαν οἱ ἐξῆς περὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἐν Βερολίνῳ ἐργασίας ἀριθμοί: Καὶ πρῶτον, τηλεγραφήματα ἐφθασαν καὶ διενεμήθησαν 3,206,000, ἄλλα δὲ τόσα περίπου ἀπεστάλησαν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Αἱ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο τῆς πόλεως μέρος διαβιβασθεῖσαι ἐπιστολαὶ ἀνήλθον εἰς 52 1/2 ἑκατομ., αἱ ἔξωθεν ἀφικόμεναι σὺν τοῖς δελταρίοις 67 1/2 ἑκατομ. καὶ τὰ δέματα εἰς 14 ἑκατομ. Χρηματικαὶ ἐπιταγαὶ διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐστάλησαν ἐκ Βερολίνου 143,500. Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου ἔτους, ὅτε δηλ. διαβιβάζονται δῶρα καὶ συγχαρητήρια δελτάρια ὅσα πλείστα, ἡ ταχυδρομικὴ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσῃς ὑπηρεσία εἶνε τι τερατώδες. Κατὰ δύο πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρας ἔδει νὰ διανεμηθῶσιν ἐκτὸς τῶν ἐπιστολῶν καὶ 840,000 δέματα, ἐντὸς δὲ τριακόντα καὶ ἕξ μόνων ὡρῶν — ὄχι βέβαια πασῶν ἐργασιμῶν — κατὰ τὴν πρῶτην καὶ δευτέραν τοῦ Νέου ἔτους ἡμέραν διενεμήθησαν ἐν τάξει 1,810,000 ἐπιστολαὶ καὶ δελτάρια. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν ἀνήλθον κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἰς 16,808,000 μάρκ., ἢ δὲ στρατιὰ τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Ταχυδρομείων Κυρίου Στεφάνου ἀπετελεῖτο ὑπὸ 2400 ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τηλεγραφετῶν, ἐκ 3500 διανομῶν καὶ ἄλλων κατωτέρων βοηθῶν ὡς καὶ ἄλλων 415 ἐκτάκτως μισθοφορούντων.

Ἡ μεγάλη τῆς τάξεως τῶν πενήτων αὔξησις προκάλεσε τὴν λήψιν καὶ ἀναλόγων φιλανθρωπικῶν μέτρων. Χίλια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα μισθοδοτούμενα ἄτομα φροντίζουσι περὶ τῆς περιθάλψεως τῶν πτωχῶν, τεσσαράκοντα δὲ καὶ ἕξ χιλιάδες τοιοῦτων ἔτυχον κατὰ τὸ 1885 χρηματικῆς βοηθείας, πρὸς ὃ διετέθησαν τρία ἑκατομμύρια μαρκῶν. 7239 βρέφη ἔτυχον μητρικῆς περιθάλψεως δαπάναις αὐτῆς τῆς πόλεως. Τὰ χάριν τῶν πτωχῶν ὑπάρχοντα συσσίτια διένεμαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος 614,000 μερίδας καλοῦ ζωμοῦ, 115,000 μ. διενεμήθησαν εἰς ὑλικὴν θερμάνσεως. Ἐβδομήκοντα καὶ τέσσαρες ἰατροὶ ἐνοσηλεύσαν 47,000 ἀπόρους ἀσθενεῖς, ἐνῶ ἄλλαι 26,300 ἐνοσηλεύοντο ἐν τοῖς νοσοκομείοις τῆς πόλεως. Τέσσαρες χιλιάδες καὶ τριακόσια ὄρφανὰ διετη-

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ.
Εἰκὼν ὑπὸ Καρόλου Γκέφρε.

συμβουλήν και αι γυναίκες, την σπουδαίαν εκείνην εργασίαν, ήτις πράγματι μετ' αληθινής αφοσίωσης απησχόλει πάντας. Η Χαριτώ διηύθυνε κυρίως την πρό του δωματίου του Φυλλίδας εργασίαν, και αφού άπετελείωσε μετ' πάσης επιμελείας και φιλοκαλίας την κυριωτέραν εκείνην διακόσμησιν, ήρχισε να παρατηρή μετ' προσοχής και τα λοιπά μέρη. Οι άνδριάντες, ών πλείστοι ίσταντο παρά τους τοίχους περίεξ, εκαθαρίσθησαν μετ' πολλής προσοχής, ώστε ούδ' έμριον κόνεως να μη μείνη έπ' αυτών, έστεφανώθησαν δ' πάντες, μεγάλοι δ' επίσης στέφανοι εξετάθησαν επί των τοίχων, πλείονα δ' άνθη εις τα καταλληλότερα μέρη και επί του βωμού της Έστίας. Επί δε του παρά τον βωμόν του Διός έδάφους έφύοντο ποικίλα άνθη έν κομψαίς πρασιαίς και άμφιλαφείς θάμνοι. Η Χαριτώ έφρόντισε να φέρωσιν έν του κήπου ώραία έν γάστρας άνθη και άειθαλή δενδρύλλια, άτινα επήξανόν την άφθονίαν και ποικιλίαν της διακοσμησης. αυτή η ίδια έθεσε σεμνώς και ευδαίμονως ύπρμειδιώσα πολλὰς γάστρας επί του βωμού του Διός και εις άλλα κατ' άρσεκειαν της μέρη. Η κόρη εύρίσκετο εις περίεργον έρεθισμόν, τον όποιον ένόησαν μεν και ο πατήρ και η μήτηρ, ούχι όμως και οι άλλοι. οι γονεΐς μόνον έβλεπον, πως η θυγάτηρ των εξήρχετο κρυφίως διά τινος θύρας σιγνά, και πως μετ' όλιγον επανήρχετο με έν νεφύδιον εις το μέτωπον και τους οφθαλμούς. Προσεποιούντο όμως, ότι δεν παρετήρουν τάχα τας περιοδικὰς ταύτας απομακρύνσεις, ένω ήξουρον μάλιστα, ότι η Χαριτώ ανέβη και εις το ύψιπεδον της στέγης, διά να ίδη εκείθεν όσον πλείστον του δρόμου, όθεν θα ήρχετο ο Φυλλίδας.

Αφου έτελείωσεν η εργασία αυτη, όλιγα δε μόνον έν των θεραπειώνων κατεγίνοντο έτι εις συμπλήρωσιν της όλης διακοσμησης, εκάθισεν η οικογένεια περι την λιτήν του προγεύματος τράπεζαν — ειπομεν ήδη, ότι η κυρία της ήμέρας έστιασις ήν το δείπνον — ήτις έστρώθη εκει έν τη στοά, όθεν ήδύναντο και να επιτηρώσι τας εργαζόμενας θεραπειώνιδας. Ευκόλως ήδύνατό τις να παρατηρήση εις τα ζωηρά και πανταχού περιπλανώμενα της Χαριτωΐς βλέμματα, πόσον έχαιρε διά τον όντως μεγαλοπρεπή στολισμόν του οικου και πως ανεπόλει και αυτοΐ του Φυλλίδα την χαράν άμα τη θεά τοσαύτης τιμητικής παρασκευής, ήτις εγένετο επί τη άφιξει του. „Πότε, λέγεις, κατέρα, ήρώτησεν η κόρη, μ' μπορεί να ήνε έδω ο Φυλλίδας; Τώρα μάλιστα ας ήρχετο, διότι όλα εινε έτοιμα προς ύποδοχήν του.“

„Αν έταξειδευε μόνος του“, ειπεν η μήτηρ, „μπορούσε να ήνε έδω εις 2½ ήμέρας. Τον ακολουθοΐν όμως πεζοι δύο δούλοι με τα πράγματά του, και γνωρίζω τον Φυλλιδαν μας, έχει πολλήν συμπάθειαν με τους δούλους, και χάριν αυτών δεν θα τρέχη βέβαια γλήγωρα.“

„Και τί άλογο θα ήνε άρα γε εκείνο, που έμίσθωσεν από τας Αθήνας“, υπέλαβε και ο πατήρ.

„Όπως και αν ήνε“, ειπεν η Χαριτώ, „μέχρις Αλιάρτου θα ήλθε βέβαια χθές το βράδυ. Έτσι δ' εινε, κατέρα; Εκεί, θαρρώ, έστειλες το κόκκινο εκείνο άλογό σου, τον Ξάνθον σου, διά να τον πάρη εις το γληγωρότερο άλογό μας και πιστεύω να τον φέρη αυτό γληγωρότερα ως έδω, παρά το άλλο από τας Αθήνας ως την Αλιάρτον. Και αν ήμουν 'ετόν τόπον του Φυλλίδα, θα έδινα δρόμο 'ετ' άλογο, και οι δούλοι μ' μπορούσαν να έλθουν από την Αλιάρτον άργότερα όσον θέλουν ως το βράδυ πάντοτε θα ήρχοντο και αυτοί.“

„Βλέπω, ότι τα ξεύρεις, κόρη μου, τα πράγματα καλά“,

ειπε μειδιών ο πατήρ. „άλλα πιστεύω, ότι έχουμε να περιμεινωμεν ακόμη μερικὰς ώρας.“

Και ένω ούτω συνδιελέγετο η οικογένεια, ώρμησεν αίφνης ο θυρωρός εις το μέσον και έφώνησεν: „Έρχεται! ο Φυλλίδας έρχεται!“ Και ήτο η φωνή εκείνη αληθώς ευφρόσυνος, και άντήχησε καθ' όλον τον οικον. Αρομαΐοι έσπευσαν ελθι, και η οικογένεια και πάντες οι δούλοι διά του πυλώνος εις το προαύλιον προς δεξιωσιν του προσφιλοΐς νέου, όστις άμα καταβάς από του ίππου έτρεξε και ένηγκαλίσθη τον Φυλοκλέα και την μητέρα. Κατόπι ηλθεν η σειρά των άλλων, των δούλων και των θεραπειώνων, άτινες πάσαι έδραμον εκει μετ' χαράς, διά ν' ασπασθώσι την χείρα του καλοΐ νεανίου. „Αλλά που εινε η Χαριτώ!“ ανέκραξε μετ' όλιγον ο Φυλλίδας βλέπων εις τα περίεξ με άνήσυχά βλέμματα. „μήπως εινε άσθενής;“

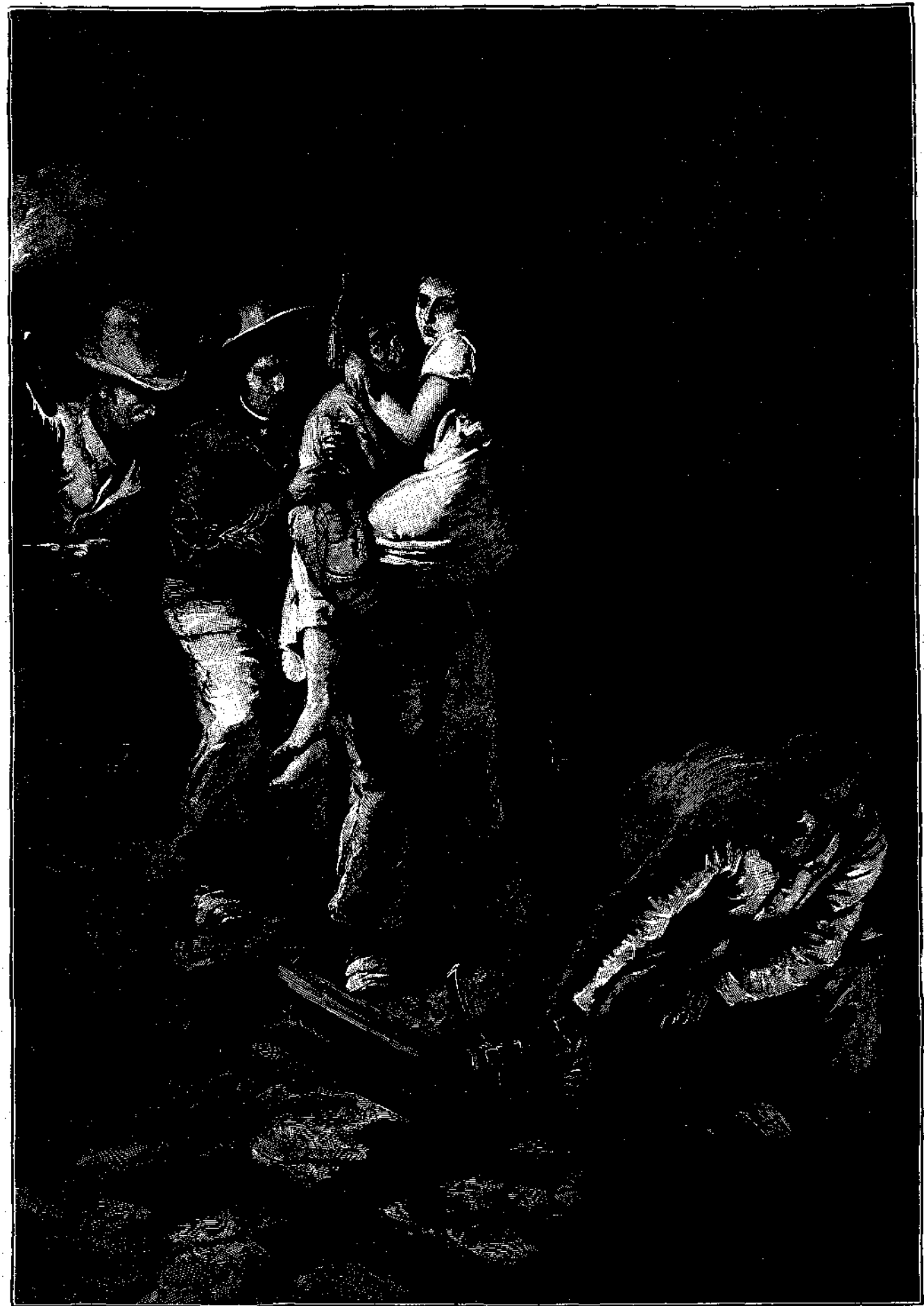
Τώρα παρετήρησαν και οι γονεΐς, ότι έλειπεν η Χαριτώ. Η ευαίσθητος κόρη άμα τη φωνή του θυρωρού ήγέρθη πράγματι μετ' του πατρός και της μητρός, διά να σπεύση μετ' αυτών προς προϋπάντησιν του άφικομένου, άλλ' η αφηνιδία όσον και προσδοκωμένη, άγγελία, και η μεγάλη χαρά ώσει δια γοητείας έδέσμευσαν τα μέλη της και δεν κατώρθωσεν ούδ'ε βήμα να προχωρήση. Και έμεινεν εκει όρθία, όμοια με ώραιον άγαλμα, ώχρά και με άτενές βλέμμα. Έπαλλε πολυ δυνατά η καρδιά της. Και άμα ο Φυλλίδας, προηγηθείς των άλλων, επεφάνη πρό του πυλώνος, ελύθησαν αίφνης οι δεσμοί του σώματός της και επέταξε με άκρατην τον χαράν εις τας άγκάλας του παιδικού της φίλου. Ευθύς όμως άμα κατεστάλη ο πρώτος εκείνος της χαράς της βρασμός, ώπισθοχώρησεν, ως κατησχυμένη, ώσει εκαιέ τι απρεπές υπό τα όμματα τώσων άλλων. Ο Φυλλίδας παρετήρησε τότε μετ' προσοχής την διακεκοσμημένην αυλήν και ειπε συγκεκνημένος έν της πολλής χαράς: „Πόσον ώραία εινε! Καλοί μου γονεΐς και Χαριτώ μου, πως θα Σας ευχαριστήσω δι' όλα αυτά τα δείγματα της αγάπης Σας!“

Οι ύπηρέται δισκορπίσθησαν και έκαστος αυτών απήλθεν εις την εργασίαν του. μόνον η Ευτυχίς έμεινε παρά τοίς κυρίοις, πέμπτη αυτη μετ' αυτών τεσσάρων άλλων χαϊρώντων. Είχε δε το προνόμιον ταΐτο ανέκαθεν, να θεωρηται δηλ. ως μέλος της οικογενείας του Φυλοκλέους και ν' αναμνησεται εις κάθε ζήτημα και εις κάθε καιρόν έν οικειότητι. „Ητο εύγλωττοτέρα πάντων, νυν δε μάλιστα επάνη η ύπεροχή της αυτη έναργέστατα. Η Χαριτώ όλιγιστα ώμίλει: έβλεπε μόνον τον φίλον της, αλλά μετ' τινος δειλιάς και σιωπηλή και τρόπον τινά λάθρα, δεν εξεφράζετο όμως περι των παρατηρήσεών της τούτων. Αλλ' η Ευτυχίς απ' εναντίας ήθελε να ακουσθώσιν αι παρατηρήσεις της και ειπε: „Δεν το βλέπεις και Σϋ, Χαριτώ, ότι ο Φυλλίδας μας έχεινεν άνδρικότερος και πλειό έτη γεμάτος; Κύτταξε τους πλατείς αυτούς ώμους του! Τα μαλλιά σου έμαύρισαν περισσότερο, και τα γένειά σου μεγάλωσαν, Φυλλίδα. Και το πρόσωπο . . . — αυτό πάντοτε ήταν εΐμορφο: άλλ' τώρα μοιάζει έτη ώρμηο 'πωρικό: η μορφή σου εινε ζωηρά, και το χρώμά σου . . .“

„Νά τα, τώρα!“ υπέλαβεν η μήτηρ με προσπεποιημένον ύφος ένδοιασμού τινος: „Δεν μ' άρσσει αυτός ο ένθουσιασμός. Φοβούμαι . . .“

„Και εγώ φοβούμαι“, ανεφώνησε φαιδρός ο Φυλλίδας. „Η Ευτυχίς μ' έρωτεύθηκε!“

„Αν δεν εινε ως τώρα έρωτευμένη“, προσέθηκεν ο οικοδεσπότης μετ' προσπεποιημένης σοβαρότητος.

ΕΞΟΡΤΕΙΣ ΚΕΧΩΣΜΕΝΩΝ.

„Βοήθησέ με, Σό, Χαριτώ μου!“ άνέκραζεν ή Εύτυχίς „όλοι τώρα μαζί θα πέσουν έπάνω μου με τὰ περιπαίγματά τους. Τι έχω να γείνω τώρα που έπέστρεψε πάλιν ό φοβερός αυτός περιγελαστής, ό Φυλλίδας!“

„Μη φοβάσαι, Εύτυχίς μου“, υπέλαβεν ό Φυλλίδας καταπραΰνον την αγαθήν γυναίκα, „δεν θα τὰ χαλάσουμε· έμεις πάντοτε ήμασταν μαζί ή αγαπημένοι, τώρα μάλιστα έτση που πάχαινες 'στα δύο αυτά χρόνια κ' έγγεινες γεμάτη . . .“

„Ορίστε και πάλι!“ άνεφώνησεν ή Εύτυχίς μετά τινος άγανακτήσεως· „ώραία θα πάγη έτση! Δεν βλέπεις καλλίτερα την Χαριτώ μας; Έκείνης να λέγης τέτοια καλά λόγια . . .“

Ηρυσβίασεν ή Χαριτώ, ό δέ Φυλλίδας έπρε μετά τινος άμηχανίας: „Αυτό τό έκαμα ήδη, Εύτυχίς. Η Χαριτώ έμεγάλωσε βέβαια κατά τόν καιρόν της άπουσίας μου, αλλά όλοι Σας τώρα, που Σας ζαναβλέπω επί τέλους, μου έισθε άλλο τόσον αγαπητότεροι.“

Τάχιστα άνέκτησεν ό Φυλλίδας την φυσικήν εκείνην προσοικειώσιν προς τόν τόπον, όπου διήλθε την νεότητά του και έζησε μετ' άνθρώπων τσαούτην έχόντων προς αυτόν αγάπην, οι δέ θεοί αυτού επίσης επίσης ταχέως διεΐδον εις τους φαειρούς και εφέλεις τρόπους του, εις την εκ βαθείας αγάπης και εύγνωμοσύνης προερχομένην φιλοφροσύνην του, ότι ή καρδιά του νέου δεν μετεβλήθη και μετά τινος ήθικης ίκανοποίησεως παρετήρησαν, ότι ό Φυλλίδας πράγματι αδιάφορος επανήλθεν εκ της ξένης.

Αφού επί βραχύν τινα χρόνον ό νεανίας σπεμακρύνηθη της συναναστροφής, διά να αναζωογονηθή εκ της κοπώσεως διά τινος λουτρού και διά ν' αλλάξη ενδύματα, επέστρεφεν εις την προστάδα, ένθα πλύν της οικογενείας συνηλθόν και τινες των προτιμωμένων ύπηρετών, όπως και ούτοι συμπετάσχωσι της θυσίας, ήτις επρόκειτο κατά τὰ έθιμα του καιρού εκείνου να προσενεχθή υπό του παλινοστούντος εις την Έστίαν. Μετά τό τέλος της ιεροτελεστίας ταύτης και της προσευχής εκάθισαν εις την τράπεζαν, ενωρίτερον σήμερα ή κατά τό σύνηθες, και τούτο χάριν του Φυλλίδα. Είς την τράπεζαν παρεκάθισαν και οι κατά την θυσίαν παρευρεθέντες δούλοι, διότι ό Φιλοκλής, ως φιλόανθρωπος και εύμενης κύριος, δεν έκαμνε καμμίαν απότομον διάκρισιν μεταξύ έαυτού και των μάλλον άνεπτυγμένων εκ

των ύπηρετών του, εν στενή μάλιστα οικογενειακή κύκλω. Μεταξύ τούτων εύρίσκοντο και τρεις διευθυνταί των διαφόρων καταστημάτων του, ους ειχεν ήδη απελευθερώσει, σόν αυτοίς δέ και ό παιδαγωγός του Φυλλίδα, όστις ήν δούλος αυτού — του Φυλλίδα. Ο Άρίφρων — ούτως εκλειτό ό δούλος — από του χρόνου ήδη, καθ' όν έζη έτι ό πατήρ του Φυλλίδα, ήν παιδαγωγός και επόπτης τούτου, εξαετούς μόλις· επετήρει δέ τίν παιδα, ως και πάντες οι παιδαγωγοί της εποχής, πανταχού, εντός τε και εκτός της οικίας, έθίζων αυτόν εις την παιδαρχίαν και την χρηστότητα, αποτρέπων παντός του επιληψίμου, συνοδεύων καθ' εκίστην μετά των βιβλίων και των άλλων προς διδασκαλίαν χρεωδών υπό μάλης εις του γραμματιστού, του διδασκάλου δηλ. των κοινών γραμμάτων, και βοηθών αυτόν εις την κατ' οίκον μελέτην· διότι ό Άρίφρων δεν ήτον άπαιδευτος άνδρας. Όταν απέθανεν ό πατήρ του Φυλλίδα, παρέλαβεν ό Φιλοκλής και τόν παιδαγωγόν εις τόν οίκόν του, δια να παραστατή τόν παιδα, και ούτω ειχεν ό Φυλλίδας μέχρι του 16. της ηλικίας του έτους, ήτοι μέχρι της εις εφήβους κατατάξεώς του, καθ' όν χρόνον επεσκέπτετο και την σχολήν του γραμματιστού, ήτοι του διδασκάλου των εγκυκλίων μαθημάτων, του μουσικού και του γυμναστού, τόν Άρίφωνα ως τον πιστότατον και εύσυνειδητότατον οδηγόν. Ο Φιλοκλής ήθελεν από πολλού βέβαια ελευθερώσει τόν πιστόν τούτον δούλον, εάν ήτον αυτός ό κύριός του, αλλά προβλέπομεν ήδη ότι και ό Φυλλίδας, εύθυσ άμα διαχειρισθή ό ίδιος την περιουσίαν του, θα τή χάριση την ελευθερίαν, διότι από καρδίας εύγνωμονεί τόν σύμβουλον της νεότητός του. Άλλως ό Άρίφρων μετά του Φυλλίδα έδίδαξαν την Χαριτώ κατά τας οδηγίας του οικοδεσπότη την ανάγνωσιν και την γραφήν, διότι τά κοράσια επαιδεύοντο και εδιδάσκοντο μόνον κατ' οίκον· παρά των δύο διδασκάλων του έμαθε τό τρυφερόν θυγάτριον πολλά ώραία ρητά, μύθους και ποιήματα και εύγνώμονα ειχε πάντων τούτων μνήμην. Αφού δέ ό Φυλλίδας έφθασεν εις ηλικίαν, καθ' ήν δεν ειχε πλέον ανάγκην ξένης έποπτείας, ό Άρίφρων δεν έπαυσεν ειςάγων εις τόν οίκον πάν ό,τι ήδύνατο να συντελέση εις μόρφωσιν και ψυχαγωγίαν άμα των κυρίων του.

Άλλ' ή οικογένεια εκάθισεν ήδη εις την τράπεζαν. Άς εύχηθώμεν πᾶσι καλήν όρεξιν.

[έκ του γερμανικού.] (έπεται συνέχεια.)

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΑΜΜΑΝΙΤΩΝ.

Υπάρχουσι και εις τον άκανον των φυτών κόσμον πλάσματα κακοϋργόν και μοχθηράν έχοντα την φύσιν, τὰ όποία δια της έξωτερικής των ύφους δύνανται να εξαπατήσωσι τους άπροσεκτους ως προς τόν έσωτερικόν των χαρακτήρα και δια της επενεργείας των φοβεράν να επιφέρωσιν αυτόν βλάβην, ούχι δέ σπανίως και αυτόν άκόμη τόν θάνατον.

Μεταξύ των τοιούτων άπαισίων φυτών συγκαταλέγονται και οι δηλητηριώδεις άμμανίται, οι όποιοι δι' όλης της έξωτερικής των μορφής και δια της διαμονής αυτών εις σκιερὰ και δασώδη μέρη, επί σηπομένον ύλόν, συμβολικώς προδίδουσι την αληθή των φύσιν. Ο κινδυνωδέστατος μεταξύ των άγνωστων τούτων έχθρών είνε ό φαλλοειδής λεγόμε άμμανίτης (Amanita bulbosa), όστις δεν βλαστάνει εις ύποπτα μέρη, δεν πολλαπλασιάζεται επί σαρκών ύλόν, άλλ' εύρίσκειται πρό πάντων εις τας άραιάς και χλοαζούσας τοποθεσίας

των δασών και διατηρείται μέχρι του φθινοπώρου έγγυς άλλων διαφόρων και άβλαβών άμμανιτών, οι όποιοι αποτελούσιν εκλεκτοτάτην τροφήν και τρυφερώτατον έδεσμα επί των τραπεζών των πλουσιών. Ο φαλλοειδής άμμανίτης είνε λευκός, μόνον δ' επί της κορυφής του βλέπομεν υποκίτρινον τό χρώμα, ή πρασινόφαιον και σπανίως βαθύφαιον. Διά να τόν διακρίνη τις από των άβλαβών συναδέλφων του πρέπει καλώς να γνωρίζη τὰ διακριτικά του γνωρίσματα. Αι εκόνες ήμών παριστάνουσι τὰ διάφορα της αναπτύξεώς του στάδια και εν μὲν εικόν. 1. βλέπομεν τόν πρώτην αυτού βλάστησιν, εν εικόν. 2. δεν άνεπτύχθη ειςέτι τελείως ή πλοειδής αυτού κεφαλή, εν ω ή εικόν 3. δεικνύει ήμίν αυτόν ώριμον.

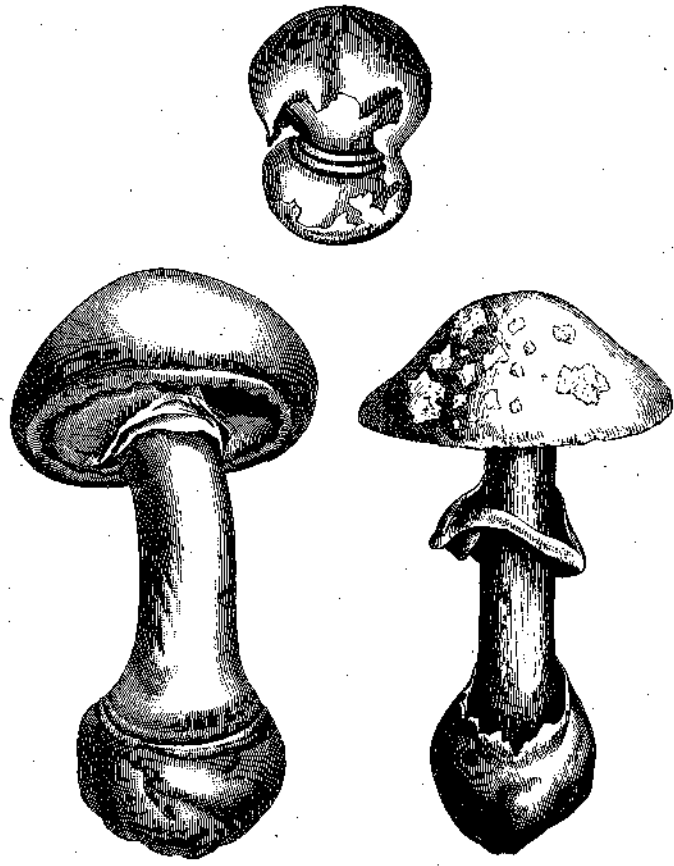
Ο άμμανίτης ούτος είνε επικίνδυνος εις τόν ήμέτερον οργανισμόν κυρίως ως εκ της βραδείας αυτού και ύπολαν-

θανούσης επενεργείας. Οι εξαπατηθέντες συνήθως εννοούσι τόν κίνδυνον πολύ άργά και επομένως δεν εύρίσκουσι πλέον μέσα και τρόπους, όπως έξουδετερώσωσι την δηλητηριώδη του επενέργειαν. Εάν φάγωμεν άλλους βλαβερούς άμμανίτας, ως τόν έρυθρόν π. χ., αισθανόμεθα άμέσως μετά πάροδον ήμισείας μέχρι μιᾶς ώρας τὰ πρώτα συμπτώματα του δηλητηριασμού και έχομεν όπωςδήποτε καιρόν να καταφύγωμεν εις σωστικά μέσα, προς τούτους δέ ό τελευταίος ούτος προκαλεί πολλάκις πριν ή συμβή άκόμη ή πέψις έμετόν, όστις άρκεί εις άπαλλαγήν ήμών από του κινδύνου, εν ω τόν δια του λευκού φαλλοειδούς άμμανίτου δηλητηριασμόν αισθανόμεθα όταν πλέον δεν ήνε δυνατόν να επιχειρήσωμεν τι κατ' αυτού — και δι' αυτό άκριβώς ούτος είνε ό κινδυνωδέστατος μεταξύ όλων των όμοίων του.

Εκ της παραβολής πολυαριθμών δι' αυτού προξενηθέντων δηλητηριασμών μανθάνομεν ότι ή άπαισία του επενέργεια αρχίζει δεικνύουσα συμπτώματα 10—20, ούχι δέ σπανίως 30—48 ώρας μετά την είσοδον αυτού εις τόν στόμαχον. Μετά 8—10 ώρας όμως

πᾶσα βοήθεια και θεραπεία είνε περιττή και άνεπαρκής, μάταια είνε όλα τὰ έμετικά μέσα, διότι ή δηλητηριώδης αυτού ούσία άπερροφήθη ήδη εντελώς υπό των ιστών του οργανισμού μας. Η ενέργεια αυτής εξαερτάται φυσικώς εκ του ποσού των φαγοθέντων άμμανιτών, εξ ών όμως δύο ή τρεις μόνον ήρκεσαν πολλάκις να επιφέρωσι τόν θάνατον. Η στατιστική άπέδειξε προς τούτους ότι τὰ δύο τρίτα των τοιούτου είδους δηλητηριασμών είνε θανατηφόρα, φαινόμενον, μη παρατηρούμενον εις τους άλλους δηλητηριώδεις άμμανίτας, οίτινες καιτοι διαταράσσουσι σπουδαίως τόν οργανισμόν μας, σπανίως όμως επιφέρουσι τόν θάνατόν του. Τὰ συμπτώματα του τοιούτου δηλητηριασμού είνε φοβερά, δεν διαφέρουσι πολύ των εμφάνσεων της χολέρας και τυραννούσι τόν πόσχοντα μέχρι θανάτου, όστις και επέρχεται εντός δύο ήμερών.

Διά ταύτα μεγάλη προσοχή πρέπει να καταβάλλεται περι την συλλογήν άμμανιτών και την αγοράν τοιούτων, απαιτείται δέ και γνώσις αυτών άκριβής προς άποφυγήν παντός κινδύνου.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὰ βαρέλια και τό περιεχόμενον αυτών. — Ο ρητινίτης και αι εκλογαί. — Εμφάνσις του σαλειπότη. — Δύο δημοτικά ήσματα. — Εύζωνοι και σαλπίσματα. — Δίκη και δδυνήρα άνάμνησις. — Περσιώνδ πάσχα των εύζωνών εν τοίς παρατήρημασι.

1. Οκτωβρίου 1887.

Ο ρητινίτης θα γελάση μετά του εύτυχούς, Und wird mit den Betriibten lachen

Αι έδοι των Αθηνών εισι πλήρεις βαρελίων. Οι οίνοπᾶλοι εξέβαλον αυτά εκ των ύπογειών των, τὰ πλύνουσι δι' ασβέστου, τὰ δένουσι με νέα βεργιά, άντικαθίστουσι σεσηπιᾶν τινα δούγαν, χρωματίζουσι τας σιδηράς στεφάνας των. Αι παρατεταγμέναί προγαστορες αυται βαρέλια, άφ' ού εμπλησθώσι γλεύκος, θα επιστρέψωσι πάλιν εις την θέσιν των· εκ της άραχνιασμένης δέ και σκοτεινής ειρκτής των θα όνειροπολώσι τό λαμπρόν φάος του ήλίου, όπερ τόσον ήδέως έθέριμανε τὰ εύρωτιώντα εκ της ύγρασίας, τὰ εκ βρουματισμών, ως ειπείν, άπορρινωθέντα μέλη των.

Τι εγκλείουσι τὰ βαρέλια ταύτα! πανυχίους κόμους και κιδαρισμούς, και άμανέδες εντός ταβέρνας, εν τινι γωνία της όποιας μεμονωμένος πότης, πνίξας εν τῷ οίνω τόν πόνον του, χαράσσει, κατά τό ώραϊον ποιήμα του Κοππέ, επί του τραπέζιου δια των σταγόνων του ποτηρίου του γυναικειον όνομα! χορούς υπό την πρασίνην σκιάν των δένδρων τας ήμέρας των πανηγύρεων και ήχους βιολίων και λαγούτων τας ήμέρας των γάμων, ότε ή νύμφη άπαστράπτει εκ των φλωρίων· και τεθλιμμένα συχώρια όταν εμβάπτηται τό παξιμάδι εις την μακαριάν δια την μνήμην του δυστυχούς όστις ύπνώττει υπό τόν ζύλιον σταυρόν του νεκροταφείου!..

ως ό κάδων του Σίλλερ. Ο ρητινίτης! Απορώ πώς δεν εύρεν εισέτι τόν ύμνητήν του. Άνευ αυτού δεν είνε δυνατόν να λειτουργήση τό συσταγματικόν ήμών πολιτεύμα, δεν είνε δυνατόν να έχωμεν κοινοβούλιον, δια τόν άπλούστατον λόγον ότι δεν δυνάμεθα να τό εκλέξωμεν. Έκλογαί άνευ ρητινίτου! . . . Έφημερίτις άνέγραφε πρό τινος ως τό φυσικώτατον πράγμα του κόσμου, ότι ένεκα των πολλών εκλογών του έτους τούτου έξητηλήθησαν ανά την Ελλάδα πάντα τὰ περισσεύματα του ρητινίτου. Ο πρώην δήμαρχος Αθηναίων τας παραμονάς των εκλογών άντι να δημοσιεύση πρόγραμμα παρέταξε βαρέλας ρητινίτου εν τῇ αύλή του. Ο ρητινίτης φωτίζει τους ψηφοφόρους προς πόσον μέρος της κάλπης να διευθύνωσι την χειρά των· ό ρητινίτης είνε τό άγιον μύρον δι' ού χρίονται οι βουλευταί· δια τούτο Γάλλος τις κρίνων τὰ καθ' ήμᾶς ήδύνατο να ειπή ότι αι εκλογαί ήμών άν είνε σπανίως taisonnees είνε όμως πάντοτε resinées.

Με τας πρώτας του φθινοπώρου ψύχρας έφάνησαν οι σαλειπότηδες. Από της τετάρτης μετά τό μεσονύκτιον ώρας

και πολλάκις έτι πρό, εν ή αι όδοι εισι βεβυθισμένα εις σκοτίαν, ακούεται ή φωνή: Σαλέπι! . . Ζεστό! . . και διέρχεται ό σαλεπτός δια τής μιάς χειρός κρατών τό γχιουγιούμι μετά του ύψηροσμένου πυραύνου, και δια τής έτέρας μικρόν φανόν και τό εκ λευκοσιδήρου καρτάλι (ποτηριοθήκη), όπερ ενίοτε φέρει έξωσμένον περι τήν όσφύν δίκην σελαχίου, παραρτών και όρμαθόν κουλουριών.

Γέρων τις, οδ τα βλέφαρα αποφεύγει ό ύπνος, φοιτητής, όν ήδη άφύπνισε τό έξυπνητήριόν του, διότι εύρίσκεται

δε πέραν, εις τό χωρίον των, τους άναμένει νεαρά ίσως γυνή κατατροχόμενη υπό τής ένδειας, πεινώσα άγάπην, ριγούσα έν τή άπομονώσει, χήρα ής ό σύζυγος άντι να είνε υπό τό χώμα είνε έν Άθήναις. Ό άνθρωπος ούτος, ή γυνή εκείνη δύνανται μόνοι να έννοήσωσι τήν ξενητείαν, ήν μετό τόσου πόνου περιγράφει ή δημοτική μας ποιήσις:

Νυστάζουν τά ματάκια μου, νυστάζουν τά καυμένα
Νίτσα μου, έλα πλάγασε κοντά μου άκόμ' άπόψε
Νά σε χορτάσω φίλημα, να σε χορτάσω λόγια

ΟΧΛΗΡΑ ΣΥΝΟΔΙΑ.

Κατά τήν έλαιογραφίαν του Μάξ Λέβλιχ.

εις τήν φοβερην παραμονήν των έξετάσεων, ανοίγουσι τό παράθυρον και τόν καλοῦσι. όπωροπώλης τις επί όνου κομίζων έξ αποριεμακρυσμένου λαχανοκήπου λαχανικά εις τήν αγοράν, σταματά αυτόν και πίνει έν σαλέπιον όπως θερμανθή.

Τόν χειμώνα επιστρέφοντες όρθηροι εκ χοροῦ, έγκεκροδυλημένοι εις βαρέις έπενδύτας, έν ή παγερά βίπαι του άνέμου μαστίζουσι τό πρόσωπόν μας, συναντώμεν τόν σαλεπτόην ένουλα δ' έχοντες εις τό ότα τά γοργά μέλη του Στράους και πλήρες έτι τό βλέμμα ώραιον μειδιαμάτων και πλαστικών στάσεων περικαλλών σωμάτων, περιβεβλημένοι έτι υπό τής άτμοσφαιρας τής εύζωίας και τής ήδυπαθείας αισθανόμεθα ζωηρότερον τήν βασιανισμένην ζωήν των ανθρώπων τούτων, οίτινες ούτε ύπνον χορταίνουσι ούτε άρτον, κακουχούνται δ' έν ρυπαρία δι' ολίγα κερμάτια. Έκει

Γιατ' έγω σύνταχ' αυριο τάχα γιά να μισέψω
Νά τρέξω κόμπους και βουνα, λαγαρία και ποτάμια
Κ' ό θεός τό ξέρει, Νίτσα μου, άν θα μεταδώθουμε.

Τρίδων μερώνε νύμφη κι' άντρας της πάει 'στα ξένα.
Δώδεκα χρόνους έκαμε 'στης ξενητείας τά μέρη.
Κ' ή δόλια έμυριολόγαγε, πικρά μυριολογάει.
„Τί να σου στελιω, ξένη μου, τί να σου προβοδήσω;
Νά στελιω μήλο, σέπεται, κιδώνι μαραγκιάζει.
Νά στελιω μσοκοστάφυλο κ' έκεινο σταφιδιαίζει.
Σηκόνουμι τήν χαραυγή, σηκόνου' απ' τόν ύπνο
Βγαίνω 'στην πόρτα του σπιτιού, τηράζω δλόγυρά μου
Και βλέπω ταις γειτόνισσαις με τό παιδι 'στα χέρια.
Μ' έπήρε τό παράπονο κι' αρχίησα να κλαίω.
Γυρίζω πίσω θλίβοντας, σφογγίζοντας τά δάκρυα.
Βαρέθηκ' ή καρδοῦλά μου, μπιζέρισ' ή φυχή μου
Χωρίς άνδρα 'στην αγκαλιά, χωρίς παιδι 'στα χέρια

Ήχηρά σαλπίσματα με διακόπτουσι. λόχος εύζώνων μεταβαίνει εις πορείαν. ό στρατων αυτών είνε έγγύς τής κατοικίας μου όπισθεν κήπου. διχ μέσου του φυλλώματος των πευκών ελάμπει τό πορφυροῦν φέσιν των εύζώνων και ή χιονώδης φουστάνελλα. είνε τά στελέχη του τάγματος, ύπαξιωματικοί οι πλείστοι λεβέντηδες με στρημμένον τόν μύστακα, φέροντες θαυμασίως τήν γραφικήν στολήν των. εκ του παραθύρου μου παρακολουθώ τόν βίον των. έννοώ ήδη τήν γλώσσαν των σαλπισμάτων των. Έκ πάντων δύο εισι τά αληθώς ώραία. τό σιωπητήριον όταν ή σάλπιγξ τους παραγγέλλει να σιωπήσωσι, να κοιμηθώσι. οι τόνοι παρατείνονται, σβύνονται, ως ναούρισμα μητρές, καταβιβαζούσης τήν φωνήν του Νάνι νάνι μήπως άφυπνισή τό παιδάκι της του όποιου ήρχισαν να κλειούν τά βλέφαρα. και τό έγεργήριον. τούτο είνε ζωηρόν, παιδρόν, γοργόν. κρούεται περι τήν πέμπτην και ήμισειαν ώραν τής πρωίας, τήν ώραν του ήδέος έωθινού ύπνου, και σ' έξυπνά παιγνιδώς, ως ώραιον προσφιλές πρόσωπον άφυπνίζον σε τήν αύγήν μετά γελώτων, μετά χάριτος, μετά μαργιολιάς.

Έκάστην ώραν αλλάσσει ό φρουρών σκοπός. μετά τό μεσονύκτιον δε έν τή σιγή τής καθευδούσης πόλεως έχει πολῶ τό άγριον ή κραυγή:

— Άλ λαγή!

Άλλ' άγριωτέρα έτι, μετάγουσα τό πνεῦμα εις κινδύνους και νυκτερινάς εφόδους είνε ή κραυγή: Εις τά όπλα! . . βροντωδώς αναπεμπομένη, άμα τή όποια ανατινάσσονται ως αίγαγροι οι εύζωνοι και άρπάζουσι εκαστος τό όπλον του.

Πρό τινων ήμερών ήρξατο έν τῷ στρατοδικειῷ ή εκδίκασις τής κατά των ύπαξιωματικών τής έν Κούτρα διλογίας κατηγορίας. και αναξέεται τό τραῦμα όπερ δεν εΐχεν εισέτι έπουλωθή, και επανέρχεται ή όδυνηρά εκείνη άνάμνησις.

Τόσον μεγάλη περι των εύζώνων επεκράτει ιδέα! ή φουστάνελλα των ανεκάλει τόσα ήρωικά άνδραγαθήματα! και αίφνης παραδίδουσι τά όπλα και σύρονται εις τήν αίχμαλωσίαν ως άγέλη. τήν ήμέραν εκείνην έν ιδανικόν συντερίβη έν ήμιν, ως πολύτιμον άγαλμα καταπεσόν του ύποβάθρου του. Η θλίψις και ή άγανάκτησις ήμῶν δεν εΐχεν όρια.

Πάντες τους έμεφόμεθα διατι δεν άπέθανον. έξετοξεύσαμεν κατ' αυτών πάσαν ύβριν, ήν ύπηγόρευεν τό πατριωτικόν μας άλγος. Έπειτα έβεβαιώθημεν ότι οι άνθρωποι εκείνοι έπραξαν ότι ήδύναντο δια ν' αποθάνωσι, άλλ' ότι ό θάνατος δεν τους ήθέλησε. ότι προετίμων μυριάκις να κοκινύσωσι δια του αίματός των τόν άπαίσιον εκείνον βράχον παρά να φυλάττωσιν αυτό έν ταις φλεβί των όπως άνέρχεται εις τό πρόσωπόν των και κοκινίζει αυτό έξ αισχύνης. Κ' έγω τότε έγραφα έν τινι έφημερίδι να τους ένδύσωσι μαύρην τριχινήν φουστάνελλαν προς άνάμνησιν του άσχους των!

Άλλά μετενόησα δια τήν γενικήν εκείνην καταδίκην ότι τό παρελθόν Πάσχα μετέβην εις τά παρατήγματα όπου ήσαν έστρατωνισμένοι οι εύζωνοι.

Έκαστον Πάσχα τά εύζωνικά τάγματα, συνεχίζοντα τας άρματολικας παραδόσεις, κοσμοῦσι, όπου και άν καταλιζονται, δια δαφνών και μυρσινών τας σκηνάς ή τόν στρατώννα, τραγουδουσι τά απάραμμλλα κλέφτικα τραγούδια των και χορεύουσι τόν ζάμικον περι τό ψηνόμενον εις τήν σοῦβλαν άρνιον.

Τήν ήμέραν εκείνην ούτε δάφνοι ούτε μυρσίνα, ούτε χορός ούτε άσματα. οι εύζωνοι εβάζιζον καθ' όμίλους σοβαροί, κύπτοντες τήν κεφαλήν ως αισχυνόμενοι έαυτους. Τό άρνιον εφήνετο έν σιγή.

Έπλησίασα εις τόν έπιλοχίαν Μιλτιάδην Γιαταγάναν, αδελφόν του ήρωϊκῶς πεσόντος εις τά σύνορα Ηρακλέους Γιαταγάναν, επικινδύνως δε και τούτον πληγωθέντα έν Γκιρτζόβαλι ένθα ήγωνίσθη ως αληθής άνδρεϊος.

— Διατι αυτή ή κατήφεια; τόν ήρώτησα.

— Όπως εΐμεθα ήμεις τώρα, τά στολίδια και τά τραγούδια μᾶς λείπουν! μοι ειπε μετά πόνου.

Οι φιλότιμοι και γενναίοι άνδρες! ήσαν άπαρηγόρητοι δια τήν συμφοράν εκείνην, επένθουν δια τήν άτιμωσιν του εύζωνικῶ όνόματος, ένα μόνον έχοντες πόθον, φλογερδόν πόθον, ν' αποπλύνωσιν ως τάχιιστα τόν ρύπον εκείνον.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

Γ. Γ. Οι δικασθέντες ύπαξιωματικοί ήθωώθησαν πάντες πλην ενός. οῦδεις αυτών, μηδε του καταδικασθέντος εις διετή εϊρκτήν εξαουρημένου, απέδειχθη άνδρος. οι πλείστοι τούναντιον είχαν πολεμήσει γενναίως.

— ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ —

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΡΟΚΛΗΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ (έν σελ. 289).

2. Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Είκων υπό Καρόλου Γκάρτε (έν σελ. 293). Η εικὼν παριστάνει σηνήν εκ του βίου έν ταις ευρωπαϊκάις αιτάις κατά τους μεσαιωνικούς αιώνας, ότι εκάστη αυτών είχε και τόν γελωτοποιόν της. Αι άβραι και περικαλλείς νεάνιδες ρίπτουσι άνθη κατά του ταλαιπόρου άνθρώπου, όστις έν τῷ άσματί του επέτρεψε ν' άναμχθή και ή φωνή τής καρδιάς του.

3. ΕΞΟΡΓΙΣ ΚΕΧΩΣΜΕΝΩΝ. Είκων υπό Ademollo (έν σελ. 297). Ζωηρά μένει ειςέτι ή άνάμνησις των κατά τά τελευταία έτη επισυμβάντων φρικτών σεισμών, ιδία έν Πελοποννήσῳ και επί των Ιταλικῶν άκτων τής Αιγυρουίας και

του κόλπου τής Νεαπόλεως. Έν επεισόδιον των απαισίων εκείνων ήμερών παριστάνει ή σημερον παρατιθεμένη εικὼν. Έπό τά συσσωρευμένα έρείπια των οικιῶν αναζητούνται τά κειωμένα πτώματα, και επί των προσώπων των παρισταμένων ζωγραφείται ή υπερτάτη άγωνία ένώπιον νέου ίσως σπαρακτικῶ θεάματος, δι' οῦ θ' αποκαλυφθή ότι και έτερον άπόλεσαν προσφιλές όν. Αι καταστροφαι, τας όποιας τόσον αίφνιδίως επιφέρει εις τόν βίον μας ή φοβερά ύποχθόνιος δύναμις, μᾶς ύπομνησκουσιν ότι ό πολιτισμός μας είνε έντελώς αδύνατος και άσθενής εναντιον τής βίας των άγαλιωτών στοιχείων τής φύσεως.

4. ΟΧΛΗΡΑ ΣΥΝΟΔΙΑ. Κατά τήν έλαιογραφίαν του Μάξ Λέβλιχ (έν σελ. 300). Τήν θέσιν τής νεαρῆς χωρικῆς δύνανται να φαντασθή ό αναγνώστης.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΙΩΝ.

Ζώμεν εις την εποχήν των ανεξαντλήτων και θαυματωτάτων εφευρέσεων, δὲν παρέρχεται δὲ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νὰ μὴ γεννήσῃ νέον τινὰ τρόπον πρὸς ὑποταγήν τῶν μᾶλλον ἀνεξιχνιάστων τῆς φύσεως δυνάμεων. Ὁ ἀκάματος Ἐδισὼν νέον κλάδον δάφνης μέλλει νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν στέφανον τῆς δόξης του διὰ τινος εφευρέσεως, περὶ ἧς ὁ ἴδιος ἐν τινι περιοδικῇ γράφει τὰ ἑξῆς: „Ἀπὸ πολλοῦ ἦτον ἐγνωσμένον εἰς τοὺς περὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν ἀσχολουμένους τὸ φαινόμενον τῆς ἐπαγωγῆς, ἐμελέτων δὲ αὐτὸ ἐπισταμένως χωρὶς ὅμως, φαίνεται, νὰ ἐνοήσωσι τὴν μεγάλην αὐτοῦ πρακτικὴν σπουδαιότητα. Πρὸ ἐτῶν εἶχον γίνεαι πειράματα διὰ τινος τοιοῦτου ἐπαγωγικοῦ ρεύματος καὶ κατ' αὐτὰ ἀπεδείχθη, ὅτι τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐκσφενδονίσῃ σπινθῆρας εἰς ἀπόστασιν 21 δακτύλων καὶ νὰ διατρυπήσῃ ὕαλον τριῶν δακτύλων πάχους. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς ἐκ τῶν καταπληκτικωτέρων κατορθωμάτων τῆς τέχνης. Ἄλλ' αἱ πρὸς ἄλλον σκοπὸν γενόμεναι ἐρευνᾶί μου ἀπέφερον ἐτι σπουδαιότερα ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τινος χρόνου εὐρίσκομαι ἐπὶ τὰ ἴχνη νέας δυνάμεως, τῆς ὁποίας σημεῖα παρετήρησα ἐπανειλημμένως κατὰ τὰς πολυτελεῖς μου μελέτας. Δωδεκάδασ μηχανῶν ἐθήκα εἰς ἐνέργειαν, ὅπως ἀνερευνήσω καὶ ἀποδείξω τὴν νέαν ταύτην δύναμιν καὶ τὰς ιδιότητας αὐτῆς. Ἦδη δὲ ἔχω ἀσφαλῆ ἀποδείξει τῆς ὑπάρξεώς τῆς καὶ δύναμαι νὰ τὴν παρακολουθήσω, ἕως οὗ κερδήσω αὐτήν. Κατὰ τὰ πειράματά μου εὗρον, ὅτι τῇ βοηθείᾳ συσκευῆς τινος, ὑπ' ἐμοῦ κατασκευασθείσης, δύναται τις νὰ μεταδώσῃ διὰ τοῦ ἀέρος ἰσχυρὸν ρεῦμα ἠλεκτρικὸν εἰς ἀπόστασιν πεντή-

κοντα ποδῶν μεταξύ τῶν δύο πόλων. Ἐντεῦθεν δὲ ἠντλησα τὴν ἐλπίδα περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἐπαγωγικοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὴν τηλεγραφικὴν συγκοινωνίαν μεταξύ σημείων, τὰ ὅποια δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνδεθῶσι διὰ συρμάτων. Ἐβαινον δηλαδὴ πρὸς τὴν αἰφνιδίαν ἀνακάλυψιν νέου νόμου εἰς τὴν ἀτελεύτητον μυθιστοριογραφίαν τῶν ἠλεκτρικῶν θαυμάτων.

Ὁ φίλος μου H. Wiley Σμιθ καὶ ὁ M. E. F. Gilliland εἶχον βραβευθῆ τῷ 1881 διὰ τὴν εφεύρεσιν τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας κινουμένων ἀμαξοστοιχιῶν διὰ τινος σύρματος παραπλεύρως τῶν τροχιῶν τεθειμένου. Συνηνώσαμεν τὰ πειράματά μας καὶ ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῶν ἐξήγαγον, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἰδιαίτερου συνδετικοῦ σύρματος πρὸς τὴν τροχίαν, ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ ἀμάξῃ παραγόμενον ρεῦμα δύναται νὰ μεταδοθῆ εἰς τὰ συνῆθη σύρματα καὶ ὅτι τὰ σύρματα ταῦτα ἐνεκα τῆς ἰδιοτρόπου κατασκευῆς τῶν συσκευῶν μου δύναται ἀνευ βλάβης τῆς συγκοινωνίας νὰ λειτουργῶσιν. Συμπέρασμα τῶν ἐργασιῶν μου καὶ τῶν τοῦ Gilliland εἶνε, ὅτι δύναται νὰ συγκοινωνῆ τηλεγραφικῶς πᾶσα οἰαδήποτε ἀμαξοστοιχία πρὸς ὅλας τὰς λοιπὰς, εἴτε ἰσταμένας εἴτε κινουμένας, καὶ πρὸς τὸ κέντρον καὶ τὰ ἄκρα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκταθῶμεν εἰς τὰς λεπτομερείας. Κατωτέρω ὁ μεγαλοφυῆς τοῦ αἰώνος μας εφευρέτης ἐκδέττει διὰ μακρῶν τὰ κυριώτερα προσόντα τῆς μηχανῆς του καὶ περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν λειτουργεῖ, προστίθει δὲ ὅτι προσεχῶς διὰ νέων πειρμάτων θὰ καταδείξῃ τὴν χρησιμότητα τῆς εφευρέσεώς του.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 15 τευχῆ, σελ. 22δ, στήλ. 11, ἀντὶ οὗτε νὰ φάγῃ, ἀνάγνωθι οὗτε νὰ φάγῃ.

κ. Γ. Δ. Κ. εἰς Τραπεζοῦντα. Τὰ περιεχόμενα τοῦ περὶ οὗ μᾶς γράφετε συγγράμματος θὰ κατασκευασθῶσιν ἅμα ὡς ἀποπερατωθῆ ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ. Τότε δὲν ἀμφιβάλλομεν θὰ ὄρισῃ ὁ ἐκδότης τὴν ἀξίαν του καὶ ἡμεῖς θὰ σπεύσωμεν νὰ Σᾶς τὴν ἀνακοινώσωμεν. — κ. Γ. Γ. Γ. εἰς Σπέτσας. Τ' ἀποσταλέντα ἡμῶν βλέπομεν μετὰ λύπης μας ἀκατάλληλα δι' ὃν προορισμὸν ὑμεῖς τὰ ἔχετε ὄρισει. — κ. Χρ. Π. εἰς Βαρσοῖα. Ἐλήφθησαν καὶ τὰ τελευταῖα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θὰ δύνηθαι νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἅπαντα. — κ. Σ. Δ. Ζ. εἰς Ἀθήνας. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστάλη.

Ἐν τῷ μεταξύ θὰ λάβετε καὶ ἐπιστολήν μας. — κ. Κ. Γ. εἰς Γαλιζίον, κ. Κ. Δ. Κ. εἰς Προῦσαν. Πρὸς τοὺς ὑποδειχθέντας ἀπεστάλησαν ἅπαντα. — κ. Α. Α. Το. εἰς Κωνσταντοῦσαν. Τὸ περιεχόμενον ἀπεστάλη ἐμπροσθεῶς. — κ. Θ. Κ. εἰς Γενεύην. Σᾶς ἐγράψαμεν. — κ. Π. Μ. εἰς Ἀμισόν. Ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία. Θερμῶς Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γ. Το. εἰς Νεάπολιν (Κρήτης). Ἡ πλυντικὴ μηχανὴ τιμᾶται ἀντὶ 75 μαρκ. ἐνταῦθα, ἦτοι ἀντὶ φράγκ. χρυσ. 93 καὶ 75%. — κ. Α. Σ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐγράψαμεν διὰ βραχείων. — κ. Γ. Β. εἰς Ῥόδον. Ἐλήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν τὰ τεύχη πρὸς τὸν νέον συνδρομητήν. — κ. Ν. Π. Α. εἰς Πότιον, κ. Ν. Ζ. εἰς Ροστόβιον, κ. Θ. Β. εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐλήφθησαν καὶ Σᾶς ἐκφράζομεν πολλὰς εὐχαριστίας. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀγκία-

λον. Ἐλήφθησαν τὰ δια Κωνσταντινουπόλεως ἡμῶν διαβιβασθέντα. — κ. Γ. Π. Κ. εἰς Αὐξοβάγιαν (Ῥωσσίας). Ἐσημειώσαμεν τὴν νέαν Σας διέδουσαν. — κ. Ν. Κ. εἰς Χαρκώβην. Ἐλήφθη καὶ περὶ τούτου φροντίς. — κ. Θ. Ν. Ε. εἰς Ζανζιβάρην. Σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν νὰ μὴ λησμονήσῃτε τὴν παράκλησίν μας καίτοι μεχρὶς ὅτου αὐτὴ ἀφρχθῆ εἰς ὑμᾶς ἀπατεῖται νὰ παρέλθῃ δλόκληρος μῆν. — κ. Κ. Ν. Ζ. εἰς Ἀδριανούπολιν. Ἐλήφθησαν καὶ ἐπράξαμεν συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν Σας. Ἐπιστολήν μας λαμβάνετε ταυτοχρόνως. — κ. Α. Κ. εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐλήφθησαν καὶ θὰ Σᾶς ἀπαντήσωμεν λίαν προσεχῶς. — Δεσποινίδι Α. Σ. εἰς Κέρκυραν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Ρ. εἰς Βραβίαν. Ἐν τῷ προηγηθέντι τευχῆ ἀνηγγείλαμεν ἤδη ὑμῖν τὴν παραλαβὴν τοῦ ποσοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Κωνσταντῖνος Ἡροκλῆς Βασιιάδης. — Περὶ τῶν χρωμάτων τοῦ δύνοντος ἡλίου. — Στατιστικὸς πίναξ τοῦ Βερολίνου. — Φυλλίδας καὶ Χαρίτα (Διήγημα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος — συνέχεια). — Ὁ δηλητηριώδестерος τῶν ἀμμαντιῶν (μετὰ εἰκόνας). — Ἀθηναῖκά Χρονικά ὑπὸ Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου. — Πινυκοθήκη, ἦτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Ὁ καθηγητῆς Κλινερ καὶ ἡ τέχνη τῶν ἐγγαστριμύθων. — Ἀβρότης τοῦ Βίσαμακ πρὸς ἀγγλίδα. — Ἐκδοσις γυναικείων ἐργασιῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. — Γυνῆμα γάλλον Ἀκαδημαϊκῶν περὶ τῆς Αὐρηλιανῆς Παρθένου. — Λογική.) — Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία. (Τὸ συνέδριον τῶν Βολαπυκιστῶν ἐν Μονάχῳ.) — Βιβλιοθήκη. — Εφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις (νέα εφευρέσεις τοῦ Ἐδισων). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Κωνσταντῖνος Ἡροκλῆς Βασιιάδης (ἐν σελ. 289). — Ὁ Γελωτοποιός. Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γκέρτς (ἐν σελ. 293). — Ἐξορθεῖς κεχωσμένων. Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ Αδεμόλλο (ἐν σελ. 297). — Ὁ δηλητηριώδестерος τῶν ἀμμαντιῶν (ἐν σελ. 299). — Ὀχληρὰ συνοδία. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν ὑπὸ τοῦ Μᾶξ Ἀέβλιγκ.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτες ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.